

עפ"ת 23041/10/14 - פיראס אגבאריה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
02.11.14

עפ"ת 23041-10-14 אגבאריה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט כמאל סעב
המערער	פיראס אגבאריה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

ב"כ המערער: עו"ד יוסף אגבאריה

ב"כ המשיבה: עו"ד יאיר גויכמן

פסק דין

מהות הערעור:

1. לפניי ערעור על פסק-דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (להלן: "בית משפט לתעבורה"), אשר ניתן על ידי כבוד השופטת כרמית פאר גינת, בתיק ת"ד 9911-07-10.

הכרעת הדין נתנה ביום 8.7.14 וגזר הדין ניתן ביום 16.9.14.

העובדות שיוחסו למערער ואלו שבהן הורשע:

2. המערער הובא לדין בבית משפט לתעבורה בגין העבירות הבאות:

נהיגה רשלנית, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") ביחד עם סעיף 38(2) לפקודה; גרימת נזק לרכוש או אדם, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"); ועבירה של סטייה מנתיב, לפי תקנה 40(א) לתקנות.

3. בכתב האישום נטען, כי ביום 20.12.09, בשעה 15:00, נהג המערער ברכבו מסוג שברולט, בכביש הגישה ליער עירון, סטה מנתיב נסיעתו שמולה ופגע ברכב מסוג סקודה, אשר נסע בנתיב הנגדי לכיוון

עמוד 1

נסיעת המערער.

עוד נטען כי רשלנותו של המערער מתבטאת בכך שסטה מנתיב נסיעתו, ובכך גרם לתאונת דרכים בה נחבלו שני הנהגים ונוסעת, וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

4. המערער כפר בעובדות כתב האישום, למעט העובדות שהתאונה אכן ארעה בתאריך הנקוב בכתב האישום ובמקום באופן כללי, אך חלק על מיקום הרכבים.

הכרעת בימ"ש לתעבורה:

5. בית משפט לתעבורה שמע את ראיות הצדדים ונתן ביום 8.7.14 את הכרעת דינו בה החליט לזכות את המערער מהעבירה של סטייה מנתיב, ולהרשיעו בעבירות של נהיגה רשלנית וגרימת נזק לרכוש ואדם

6. בית משפט לתעבורה בחן את הראיות שהובאו בפניו וקבע כי אכן, כטענת הסנגור, קיימות סתירות בין העובדות המתוארות בכתב האישום לבין חומר הראיות שהוצג בפניו. עם זאת, קבע בית המשפט לתעבורה כי יש לבחון את המסכת העובדתית העולה מחומר הראיות, גם אם זו אינה חופפת למסכת העובדתית העולה מכתב האישום ולבדוק אם ניתן להרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט לתעבורה ציין כי למערער ניתנה הזדמנות להתגונן כנגד המסכת העובדתית שבחומר הראיות.

7. עוד ציין בית משפט לתעבורה, כי כעולה מדו"ח בוחן התנועה, ואין חולק על כך, שני הרכבים לא נסעו בנתיבים מנוגדים, כפי שתואר בכתב האישום, אלא התאונה התרחשה כשהרכב הנוסף עמד בצד הדרך, חלקו על שולי הדרך וחלקו בולט לכביש.

8. בית משפט לתעבורה הגיע למסקנה כי המערער היה יכול להבחין ברכב הנוסף שחנה בשולי הדרך, מבעוד מועד. אך רשלנותו ואי מתן תשומת לב מספיקה לדרך היא זו שגרמה לתאונה, בזמן שהמערער היה יכול וצריך לראות את הרכב הנוסף, הבולט לתוך מסלול נסיעתו.

9. בית המשפט לתעבורה שמע את הטיעונים לעונש והשית על המערער את העונשים הבאים:

1800 ₪ קנס שישולם ב- 6 תשלומים, 4 חודשי פסילה בפועל, בניכוי חודש פסילה מנהלית ו- 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים כמפורט בגזר הדין.

הערעור כאמור מופנה כנגד הכרעת הדין וגזר הדין.

טענות הצדדים:

10. ב"כ המערער ביקש לבטל את הכרעת הדין ולזכות את המערער מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. לטענתו, בית משפט לתעבורה השתמש בסמכותו להרשיע את המערער בעבירה שהתבססה על עובדות שלא פורטו בכתב האישום, מבלי לתת למערער הזדמנות להתגונן.

11. עוד טען ב"כ המערער כי טעה בית משפט לתעבורה עת הרשיע את המערער בעבירה של נהיגה רשלנית בהתבסס על שני ממצאים שלא הוכחו ושהינם המרחק מנקודה בה היה אמור המערער להבחין ברכב הנוסף לבין מקום אירוע התאונה והמהירות בה נסע המערער.

12. לחילופין ביקש ב"כ המערער להפחית את העונש שהוטל על המערער. לטענתו, קיימות נסיבות מקלות שיש בהן כדי להעניק סמכות לבית המשפט לחרוג לקולה מעונש הפסילה המנימאלי. ציין כי התנהגות נהג הרכב הנוסף, העבירות שבוצעו על ידו, נסיבות האירוע בכלל ורשלנות המאשימה בניסוח כתב האישום, גרמה למערער נזק ופגעה בזכותו להתגונן כראוי, לכן ביקש ב"כ המערער להסתפק בחודש הפסילה המנהלית ולבטל את הקנס.

13. מנגד, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור על שני חלקיו.

המשיבה ציינה כי בית משפט לתעבורה שמע את העדים ובסופו של יום סמך ידו על עדויות עדי התביעה, עדות המערער עצמו, ומכלול הנתונים שהוצגו בפניו וקבע כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העבירות של נהיגה רשלנית וגרימת נזק לרכוש ולאדם, ולכן הרשיעו בעבירות אלו וזיכה אותו מעבירה של סטייה מנתיב.

עוד ציינה המאשימה כי עדותו של הבוחן לא נסתרה או הופרכה והיא אף נתמכת בגרסת המערער. עוד טענה כי ניתנה למערער הזדמנות להתגונן ולברר את הראיות.

14. באשר לעונש, ציינה המשיבה כי העונש שהוטל על המערער הינו עונש ראוי, סביר, וקל בנסיבות העניין ומבטא התחשבות רבה במערער, בנסיבותיו, ובהתנהלות נהג הרכב האחר, ולכן לטענתה, אין מקום להתערב בגזר הדין.

המשיבה סבורה כי עונש של 4 חודשי פסילה העולה בחודש אחד על פסילת המינימום, אינו מהווה חריגה באופן קיצוני מהעונש הראוי בנסיבות העניין ובמיוחד כשנוכה חודש פסילה מנהלית, כך שנותרו 3 חודשי פסילה לרצוי בפועל.

דין והכרעה בערעור:

15. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בהכרעת הדין, בראיות שהיו בפני בית המשפט לתעבורה, בגזר הדין ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור ככל שהוא מתייחס להכרעת הדין ולקבלו באופן חלקי ככל שהוא מתייחס לעונש, כפי שיפורט להלן.

16. כידוע הלכה מושרשת היא שבימ"ש של ערעור לא יתערב בקביעות עובדתיות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן - ראו ע"פ 2056/09 **פלוני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.05.09); ע"פ 1385/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.4.09); ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (ניתן ביום 1.9.08)/

17. לטעמי ההלכה הנ"ל ישימה בעניינו של המערער ועל פיה יש לנהוג ביחס להכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה.

18. ראוי להדגיש כי לעולם נטל השכנוע באשמתו של הנאשם נותר מונח על כתפי המאשימה עד סוף ההליך - ראו סעיף 13 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 10996/03 **נרקיס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.11.06). על כלל מנחה זה חזרה השופטת מ' נאור בע"פ 3914/05 **אלחרר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.11.08) וכך נקבע כי:

"כאשר אשמתו של נאשם נלמדת ומוכחת לכאורה מכוחן של הראיות שהובאו נגדו, עובר הנטלהטקטי אל כתפי הנאשם להציג תרחיש חלופי סביר המתיישב עם חומר הראיות ועומד במבחן השכל הישר. הנטל הטקטי אינו משנה את נטלי ההוכחה המקובלים בהליך הפלילי. נטל השכנוע באשמתו של המערער מעל לספק סביר נותר על כתפי המשיבה עד לסיום ההליך. יחד עם זאת, מקום שבו "הוכחו עובדות המסבכות את הנאשם במעשה העבירה, ויוצרות לכאורה ראייה לחובתו, והנאשם אינו מנסה כלל להמציא הסבר מצידו לעובדות שהוכחו, או שהוא בודה מליבו דברים שאין להם שחר, רשאי בית המשפט, בתנאים מסוימים, לקבוע על סמך כל זה את אשמת הנאשם" ע"פ 38/49 קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ב 813, 835 (1949); **וראו גם**: ע"פ 384/80 מדינת ישראל נ' בן ברוך, פ"ד לה(1) **589, 592-593 (1980)**".

ראו גם ע"פ 10479/08 **פלוני נגד מ. י.** (ניתן ביום 11.6.09).

19. בענייננו, בימ"ש לתעבורה זיכה את המערער מהעבירה של סטייה מנתיב והרשיעו בעבירות של נהיגה רשלנית וגרימת נזק לרכוש ולאדם וזאת על סך ראיות שהוכחו בפניו ואשר לא הובאו בכתב האישום.

20. יודגש, כי אין מניעה שבית המשפט ירשיע נאשם בעובדות שלא צוינו בכתב האישום, לפי הוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], **תשמ"ב-1982**, ובלבד שניתנה לנאשם "הזדמנות סבירה להתגונן" בפני עובדות אלו (ראה התייחסות גם בספרו של י' קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, (תשס"ט-2009) חלק שני, בעמ' 1503 ואילך), ומקל וחומר שאין מניעה להרשיע את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום אם כי על פי עובדות שהוכחו במהלך שמיעת הראיות. מה גם, ניתנה למערער הזדמנות להתגונן כנגד המסכת העובדתית שעלתה מחומר הראיות. יתרה מזו, גם המערער עצמו העיד בפני בית משפט לתעבורה כי התנגש ברכב אחר, אך לשיטתו לא היה יכול להבחין בו אלא זמן קצר ביותר לפני אירוע התאונה. לא הייתה כל מניעה להבחין ברכב האחר ולא

חסם את שדה ראיית המערער כל גורם, כך שאי אבחנת המערער ברכב האחר מקורה ברשלנותו, משכך, אין לקבל את טענת המערער להרשעתו בדיון בעבירה של נהיגה רשלנית. קריאת הפרוטוקול ועיון בהליכים בפני בימ"ש לתעבורה מראים כי ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן.

21. משלא שוכנעתי שנפלה שגגה בהכרעת בימ"ש השלום לתעבורה ועל יסוד כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור ככל שהוא מתייחס להכרעת הדיון.

22. ביחס לערעור לעניין העונש, אני מחליט לקבלו חלקית וכפי שיפורט להלן.

23. לא נעלם מעיני ההלכה הקובעת שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש שקבעה הערכאה הדיונית, למעט מקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם הוטל עונש החורג מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו לעניין זה ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נגד ורשילובסקי** (ניתן ביום 3.7.06); ע"פ 3091/08 **טרייגר נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.1.09); ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13.1.10) וע"פ 6223/11 **אחמד אגבאריה נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.6.12).

24. בענייננו המדובר בעבירות שתוצאתן חמורות. המערער גרם בהתנהגותו הרשלנית לתאונת דרכים שבעקבותיה נגרם נזק לרכוש ולאדם.

די אם אפנה בעניין זה לרע"פ 11917/05 **סיון צפריר נגד מדינת ישראל**, (ניתנה ביום 26.4.06). שם, נקבע כי:

"ראוי לזכור, כי אנשים משלמים בחייהם, בגופם ובממונם יום-יום בשל מעשיהם של נהגים, המציבים עצמם והסובבים אותם, ולו ברשלנות, בסכנה חמורה. על בית-המשפט להרים קולו ולנקוט במדיניות ענישה מרתיעה בעבירות אלה. כנגד עובדה זו ובהתחשב בהיות המבקש נהג נורמטיבי, אשר זו לו ההרשעה החמורה הראשונה (שאיננה טכנית), העונש שנגזר עליו ראוי הוא".

הלכה זו הייתה נר לעיני כשבחנתי את הערעור על חומרת העונש.

25. אין להקל ראש בחומרת העבירות בהן הורשע המערער, אשר מחייבת ענישה הולמת, אם כי יש לזכור שהענישה במקומותינו היא, אינדיווידואלית ונקבעת בהתאם למכלול הנסיבות, לרבות הנסיבות האישיות, נסיבות העבירה ועברו של הנאשם, תוך יישום מדיניות ענישה ראויה והולמת בהתחשב בשיקולי הענישה שתכליתם השמירה על האינטרס הציבורי והעדפתו על פני שיקולי הענישה האחרים, מבלי להתעלם מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהתאם לתיקון 113.

26. אמנם העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת בעבירות דומות ונמצא בתוך מתחם הענישה ההולם לאותו סוג עבירות. יחד עם זאת, יש לבחון את העונש עפ"י מכלול

הנסיבות ולקבוע עונש הולם לאותן נסיבות בהן בוצעו העבירות ובהתאם ליתר שיקולי הענישה, ובעיקר על פי תכליתו של תיקון 113 לחוק העונשין.

בשל כל אלה והנסיבות שפורטו, החלטתי להקל עם המערער במידת מה, בעונש הפסילה בפועל ולחרוג לקולא מעונש פסילת המינימום וזאת לאור רשלנותו התורמת והמשמעותית של נהג הרכב האחר שחנה בחלקו על שול הדרך ובחלקו האחר על הכביש בניגוד לכיוון התנועה שבאותו כביש ולאור העובדה כי כתב האישום נוסח בצורה רשלנית כפי שצוין בהכרעת הדין.

27. יודגש כי עונש הפסילה המינימאלי הקבוע בחוק לצד העבירות בהן הורשע המערער הינו שלושה חודשים וכי בית משפט לתעבורה הטיל על המערער ארבעה חודשי פסילה בפועל.

28. יחד עם זאת, בנסיבות העניין שלפנינו יש מקום לסטות לקולה מעונש הפסילה המינימאלי, מה גם, שבימ"ש לתעבורה אינו כבול לעונש הפסילה המינימאלי, כך שיוכל להטיל עונש פסילה חמור יותר, או קל יותר מעונש המינימום בהתקיים טעמים לכך.

29. שיקול נוסף שמצדיק הקלה כלשהי בעונשו של המערער נובע מהעובדה כי מאז האירוע נשוא הערעור ועד היום חלפו מעל ארבע שנים וחצי בהן התנהג המערער כשורה ולא ביצע שום עבירה. מה גם עברו התעבורתי אינו מכביד.

30. סוף דבר, אני מחליט לקבל את הערעור לעניין העונש ולהעמיד את עונש הפסילה בפועל על 2 חודשים, בניכוי חודש הפסילה המינהלי.

31. יתר רכיבי הענישה שנקבעו ע"י בית המשפט לתעבורה יישארו על כנם ועל המערער לקיימם, לכן, היה וניתן צו עיכוב ביצוע העונש, בטל בזה הצו.

32. המערער יפקיד את רישיונו לאלתר במזכירות בית המשפט לתעבורה לשם תחילת מניין תקופת הפסילה.

33. זאת ועוד, המערער ישלם את הקנס בהתאם להחלטת בית משפט לתעבורה כאשר התשלום הראשון יהיה ביום 1.12.14 ובכל 1 לכל חודש שלאחריו.

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפקס דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ט' חשוון תשע"ה, 02 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

